

[Grethe Philip]

Men det er også vigtigt at sige, at der nu hurtigst muligt må forhandlinger i gang mellem staten og kommunen. Vi må hurtigt have klarhed over, hvordan statens ansvar over for fredede og bevaringsværdige bygninger skal passes sammen med kommunens planer for bebyggelse og anden anvendelse af areaerne.

Jeg vil gerne resumere hovedpunkterne i, hvad jeg har sagt, med at sige, at det radikale venstre fastholder sit standpunkt fra folketingsdebatten den 25. februar 1976, at Christiania, som det findes nu, ikke kan fortsætte på længere sigt. Københavns kommune bør gennemføre en plan for området. Fra radikal side lægges der vægt på, at planen omfatter udlægning til store rekreative områder. Vi fastholder endvidere, at før en sådan plan kan realiseres, tjener det intet formål at lade Christiania rømme. Til sin tid bør en afvikling af Christiania ske på rolig og værdig måde og med iværksættelse af sociale hjælpeforanstaltninger efter en forud lagt plan. Forhandlingerne mellem staten og Københavns kommune bør snarest genoptages og bringes til afslutning, bl. a. om vilkårene for overdragelse af arealer til Københavns kommune, om sikkerhed for bevaring af de fredede bygninger og om formerne for afvikling af Christiania.

Hvad angår de forskellige dagsordensforslag, kan vi tilslutte os det af hr. Tastesen fremsatte dagsordensforslag, hvorefter forsvarsministerens redegørelse tages til efterretning, mens vi vil stemme imod de øvrige dagsordener.

Jens Møller (KrF):

Denne debat er efter vor opfattelse et skoleeksempel på proportionsforvrængning. Mens vi her i landet har over 200.000 arbejdsløse og en katastrofal økonomisk situation, skal vi nu for 27. gang diskutere Christiania. Sagen blev afgjort den 30. marts 1976, og hvis der var nogen, der var i tvivl om, hvordan det skulle forstås, er det nu helt klarlagt af højesteret. Man må naturligvis forvente, at alle i dette land, også beboerne i Christiania, retter sig efter en højesteretsdom. Regeringens opgave må derfor ganske enkelt være den at tage imod de mennesker, der nu må ud fra Christiania, med hensyn til gen-

husning, anbringelse på rimelige steder osv. osv.

I dagsordenen fra dengang stod der, at det skulle ske uden unødigt forsinkelse. Det eneste, der står tilbage, er måske en tvivl om, hvordan det skulle forstås. Derom kunne regeringen jo passende have taget et møde med repræsentanter for partierne, så man havde kunnet få opklaret denne sag; så havde debatten her i dag været ganske og aldeles overflødig.

Men sandheden er jo også den, at når den er kommet, er det, fordi der er en del medlemmer i socialdemokratiet og regeringen, der ønsker, at vi skal vedtage en ny dagsorden, at vi skal lave om på det, vi lavede dengang. Jeg må gøre opmærksom på, at såvel regeringen som socialdemokraterne i 1976 stemte for dagsordenen den 30. marts. Vi hører ellers altid, at man ikke skal ændre det, man én gang har vedtaget. Hvis vi kommer med ønske om ændringer på et område, er det meget svært at få det igennem, for, som det siges, nu har vi jo vedtaget det, nu skal vi ikke tage det op igen, men det gælder altså åbenbart ikke, når det er regeringen og socialdemokratiet, der ændrer mening om en ting.

Jeg synes, det vil være meget betænkeligt at lave om på det her. Det vil reelt være at gøre grin med landets højeste juridiske myndighed, højesteret. Den har behandlet sagen, og vi må gå ud fra, at den har gjort det med alvor. Den har afsagt en dom ud fra de præmisser, der forelå, og aldrig så snart er den dom afsagt, før folketinget vil ændre grundlaget for denne dom.

Kristeligt folkeparti ser ganske klart på det her. Vi mener helt afgjort, at folketingets beslutning af 30. marts 1976 og højesterets dom må respekteres og føres ud i livet.

Hvorfor er det nu så vigtigt? Hvad er det, der står på spil? Det er først og fremmest det danske folks retsbevidsthed, der står på spil. Hvis folketingets flertal under trusler om passiv vold og af angst for visse dele af pressen bliver bløde i knæene og ændrer beslutningen, vil det få vidtrækkende konsekvenser.

De mange mennesker ude over vort land, som i de sidste par år har betalt bøder til statskassen, fordi de har optaget et lille stykke af statens jord lidt længere, nogle få minutter længere, end de kunne ifølg deres